

Vytahuju cestovní deník, který se mi daří psát minimálně, protože při chůzi není na vytahování čas a večer místo sumáře událostí a pocitů padám únavou. Snažím se rozpomenout si na uplynulé dny. Co jsem vlastně jedla včera? Kudy jsme šli? Ušlé kilometry jsou tak plné a koncentrované, že se snadno zapomínají.

Ty ostentativně kouříš.

Tenhle tvůj výraz zarputilého Mexičana nemám ráda. Koutky úst už nejdou svésit níž a v očích se leskne Zorro.

„*Dneska je skvělý vzduch, bude hezký den, pojďme si ho užít,*“ zvolám nadšeně, když už zase míváme šipku za šipkou.

„*Dneska si sáhnu na dno,*“ zamumláš.

Moc nevím, jak si s tou informací poradit. Pro ženu, nebo spíš pro mě (ať nechám paušál telefonním operátorům), je informace výzva k akci.

Takže mám pocit, že s tím mám něco dělat.

„*Potřebuješ něco?*“

Reaguješ odmítavě a podrážděně.

„*Tak proč jsi to říkal? Nechápu.*“

To jsem se dozvěděla jen tak? Postěžoval sis a jdeme dál?

Proč ale? Abych měla přesný obrázek, s kým mám zrovna tu čest?

Muži si mezi sebou postěžují, vyslechnou se a toť vše? To je to chlupské přátelství? Že neřeší? To pak chápu, že je na rozdíl od ženského tak vzývané. Není to moc náročné. Poslechneš si a řekneš jo, jo. Nazdar.

Není to lhostejné?

Jde to proti mému stylu. Já říkám věci, se kterými chci pomoci. Jiné neřeším.

Já byla vychovávána, abych sama sebou zbytečně neobtěžovala. Tak jsem zbytečně neobtěžovala. Roky ticha a popí-rání.

Zde dostávám svůj protipól. Vyslechni a nech být.

Oukej. Sáhneš si na dno.

Nadáváš na všechno, co ti přijde na mysl a pod ruku. Na oteplování, politiku, regionální celebrity, lidi na internetu, lidi bez internetu... Není nic, co by nešlo natřít načerno.

„*Když nemáš co hezkého říct, mlč!*“ Nevydržím už tu litanii bolavého chlapa po ránu.

Raději si pustím si do sluchátek Dobrého vojáka Švejka. Už dávno jsem se na tu verzi od Wericha těšila. Tak teď jsem dostala prostor. Mistr si asi přeje, abych byla sečtělá. Tedy „zposlouchalá“, když je to audiokniha.

Míváme všudypřítomný vesnický kýč. Když už bydlíš v tak nádherné přírodě, musíš to tu trochu zlidštit.

Z každého okna či verandy na nás mávají květinové postavičky a v jedné zahradě trůní král žabák. Lidská tvořivost je bezbřehá. Král žabák je do lidské velikosti vyroben z jutových pytlů plných slámy, na hlavě má korunu a v ruce ceduli přející šťastnou cestu. Jsem ráda, že tu kreaturu potkávám po ránu a ne navečer, kdy už se o mě sem tam pokoušejí únavové halucinace.